

האנחה

מבית "קבלה לעם" | גיליון מס' 41 | אייר תשע"ט | מאי 2019 | kab.co.il

חצויים ביחד

שוב אותו שבוע מטלטל בשנה. רגע בראש מורכן, רגע בחזה מורם. עוד סיפור גבורה, עוד סיפור קבורה. כאב השכול שמתנפץ אל תוך הלילה המואר בזיקוקין של תקווה. יתרון האור מן החושך.

הניגוד הזה בין יום הזיכרון ליום העצמאות מקפל בתוכו את סיפור חיינו. הסיפור הישראלי שלנו, שהסתירות בו משלימות זו את זו. ימין ושמאל, מזרח ומערב, חומר ורוח, שמרנות ומתירנות, שבטים ומחלוקות, בניין וחורבן, מציאות וחלום, והופ, שוב אנחנו חוגגים עצמאות.

גם העצמאות המדינית שלנו רוויה בניגודים. אנחנו חזקים צבאית וטכנולוגית, אבל תלויים כלכלית ודיפלומטית. אחים, אבל שונאים. אם אחרי אלפיים שנה יש כבר פיסת אדמה, למה אין בה יום אחד של שקט? אם כבר ניתנה לנו הארץ הזו, למה עדיין קיימת התחושה שעוד לא באמת ירשנו אותה?

כבר לפני אלפי שנים הבינו זאת אבותינו וניסחו לנו בפשטות: "כל ישראל ערבים זה בזה". ומהי אותה ערבות? זו שבינינו. ביני לבינך. ואהבת לרעך כמוך. תרגישו את כאבו של הזולת, תשמחו בשמחתו.

כי רק במקום שבו נרצה להיות שוב מתוך הרגשת ערבות, אחווה ודאגה הדדית זה לזה, יורמו כל הקטבים לשביל הזהב, יתמזגו כל הניגודים לאחד, ונוכל לממש את העצמאות שלנו לעד.

זהו שטר הערבות שלא פג תוקפו, והוא עוד ממתין שנפדה אותו.

יום עצמאות שמח!

Photo by Aviv Ben Or on Unsplash

3
עמ'

עצמאות אמיתית

5
עמ'

בשביל החיים

7
עמ'

הרצל אמר

מה חשוב לזכור בימים אלו?

חיוזק קשרי החברות בינינו יוצר שדה של ביטחון שיש בו כדי להרחיק כל איום מעלינו. "כאשר יש בישראל אהבה, אחדות ורעות, אין מקום לשום פורענות לחול עליהם" (ספר "מאור ושמש").

די ליהירות

ביום הזיכרון מאחד אותנו הכאב המשותף. מעבר לזה, הגורם היחיד שמצליח לחבר את עם ישראל השסוע הוא האיום מבחוץ. התופעה מוכרת: עם הישמע האזעקה הראשונה הישראליות מרימה ראש, כולנו נכונים לעזור והמשותף גובר על המפריד. ברגע שהאיום שוכך, אנחנו שוכחים. האחדות הזמנית מפנה שוב את מקומה לזלזול, ליהירות ולפילוג. הקרע בעם הוא נקודת התורפה שלנו, יעד להתקפות החוזרות ונשנות מצד אומות העולם. ואכן יש להן סיבה טובה לכך.

על פי חכמת הקבלה, הטבע פועל כמנגנון מחושב, ושואף תמיד להרמוניה ולאזון. ישראל ואומות העולם הן שני חלקים מנוגדים במערכת, ומתנועעים בה כמו על כפות מאזניים. מאז ומתמיד החלק הקרוי "אומות העולם" דורש ללא הפסק מהחלק הקרוי "ישראל" למלא את מבוקשו. מה הוא מבקש? שישראל תהיה "אור לגויים", שתספק לו דוגמה טובה לחיבור מעל כל ההבדלים, כאם הדואגת לילדיה.

מלחמה או שלום?

התוצאות - מלחמה או שלום - תלויות במאמצים של עם ישראל לאיחוד. כאשר הפירוד בישראל חוגג, אומות העולם לוחצות עליה ודורשות ממנה לשוב למצבה האידיאלי. הן מבקשות בדרכן את המפתח ליצירת יחסים טובים. לצערנו, ישראל מתעוררת לתפקידה רק כאשר היא זוכה לסטירה מצלצלת בדמותם של מבצעים, מלחמות, פיגועים וחללים.

הכול תלוי בנו. למה? כי בידינו נמצאת שיטת החיבור. בהיותנו בבבל, אברהם, אבי האומה, אסף את השבטים המפוזרים ולימד אותם את חכמת הקבלה, ועל בסיס החיבור נעשינו לעם. דווקא עכשיו, כשהעולם כולו נמצא בשפל המדרגה, אותה חכמה מתגלה שוב בעם ישראל כתרופה שתביא מזור לאנושות.

אחרי שבעים ואחת שנים של מאבקים, 23,646 חללים שנפלו במלחמות ובפעולות איבה, הגיע הזמן לשנות את השיטה. בואו נגן על עצמנו ולא רק בחרב, אלא נפעל למען קירוב הלבבות, כי רק כך נשיג שלום וביטחון. זו לא אוטופיה, זה מנגנון מעשי ופשוט להפליא. כוח החיבור עוצמתי לאין שיעור, נולדנו לתוכו ומחובתנו לגלות אותו בינינו, למען ילדינו ולמען העולם כולו.

אחרי שבעים ואחת שנים של מאבקים, 23,646 חללים שנפלו במלחמות ובפעולות איבה, הגיע הזמן לזכור מה באמת שומר עלינו? מהו הכוח האמיתי שיכול להגן עלינו תמיד?

הרב ד"ר מיכאל לייטמן

זה היה בשנת 1982, זמן מבצע "שלום הגליל". הצטופפנו לצידי של מורנו, הרב ברוך שלום אשלג (הרב"ש), בבית כנסת ישן ברחוב חזון איש בבני ברק. הרב"ש העביר את שיעור הקבלה הלילי, כמנהג המקובלים, ואחת לשעה היה עוזב הכול באמצע הלימוד ויוצא במרוצה לחדר הסמוך להקשיב לחדשות. כשהתלמידים שאלו אותו איך ייתכן שהאזנה למהדורת חדשות חשובה לו יותר מקריאה בספר הזהרה, השיב, "הילדים שלי נמצאים שם".

לרב"ש באותה עת לא היו בנים בחזית, אך מכיוון שחש את העם כולו כגוף אחד, הרגיש אחריות כלפי כולם, כאילו כל החיילים היו בניו. כשעבדתי בחיל האוויר, אני זוכר שליבי היה יוצא אל חבריי עם כל מטוס קרב שיצא לגיחה, ואף על פי כן, הדאגה לחיילי צה"ל שראיתי אצל מורי הייתה בהחלט יוצאת דופן.

לקרב את האהבה

יום הזיכרון ויום העצמאות סמוכים זה לזה, ומחובתנו לזכור בימים אלה את המחיר הכבד שאנו משלמים עבור עצמאותנו. אך האם זו העצמאות שייחלנו לה ושלמענה אנחנו מוכנים לשלם בחיי הקירים לנו?

עושה רושם שלא ימי הזיכרון ולא הקורבנות הרבים מקרבים אותנו אל הפסקת הלוחמה ואל העצמאות הנכספת. להיפך, הרגשת הציניות והביטחון שלנו בחיים בישראל הולכת ומתערערת. על כן, לצד הכאב הבלתי נתפס, עלינו לנצל את יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ולנפגעי פעולות האיבה לצורך בירור משותף ומציאת פתרון, כדי שלא נגבה עוד קורבנות בנפש.

מה עלינו להקריב? לפי חכמת הקבלה, "קורבן" מתאר מצב שבו כל אחד מקריב את האגו שלו. מוותר על הגאווה, על השנאה ועל האדישות כלפי הזולת, ומתקרב אליו.

האומה

מבית "קבלה לעם"

אנחנו קבוצת אנשים מקשת רחבה ומגוונת של החברה האנושית. חברים ב"קבלה לעם" - תנועה בינלאומית שבמסגרתה אנו לומדים את חכמת הקבלה - השיטה לחיבור בין בני האדם מעל הבדלי מין, גזע, דת ושפה.

אנחנו הרכב מגוון ועשיר - ימנים ושמהלנים, דתיים וחילוניים, אשכנזים ומזרחים, יהודים ולא-יהודים - ואנחנו משמרים ומטפחים את הייחודיות של כל אחד ואחת, ועם זאת מחברים את הפאזל הרבגוני לתמונה אחת שלמה.

כל אחד מאיתנו התחיל את דרכו כששאל שאלות על מהות החיים ומשמעותם, שאלות שהובילו אותו אל לימוד חכמת הקבלה. יחד שאבנו, ועודנו שואבים, את השראתנו מאחד מענפי הרוח של העם היהודי, הרב יהודה אשלג, גדול חכמי הקבלה של המאה העשרים, הידוע בכינויו "בעל הסולם" על שם פירוש "הסולם" שכתב לספר הזהרה.

מה שמדביק בינינו זה הרצון המשותף לבנות חברה טובה יותר, עתיד טוב יותר, על פי עצות המקובלים. דרכם אנחנו לומדים להתבונן על המציאות מנקודת מבט הרמונית, ורוכשים יכולת להתקשר זה עם זה מעל כל ההבדלים.

בעזרתם ברור לנו שתכלית האנושות היא אחדות חובקת עולם, כי רק מתוך אחדות יכול כל אדם לקבל הזדמנות להביא את חייו לנקודת המימוש הגבוהה ביותר עבורו, ולחיות חיים מאושרים ומלאי משמעות. רק כך כל אדם יבנה קשרים טובים שישפיעו לטובה על כל מעגלי חייו ויספקו לו הבנה משמעותית על החיים.

עיקר הפעילות שלנו היא בקרב החברה הישראלית המפולגת. שם אנחנו שואפים ליצור אווירה של חום ואחוזה, שייכות וביטחון, איזון וערכות הדדיות. הפעילות מחוץ לישראל מתמקדת בעיקר במתן מענה הולם כנגד האנטישמיות ממנה סובלים יהודי העולם, וחכמת הקבלה עומדת כחומה בצורה כנגד כל שונאי ישראל.

אנו מאמינים כי שימוש בחשיבה פלורליסטית ופתוחה, תוך התבססות על החכמה העתיקה, ישמשו כסירה שעליה נחזור כולנו יחד לעולם טוב יותר. ומכל הלב, אנו מזמינים אתכם להצטרף ולכתוב יחד את הפרק הבא בהיסטוריה של עם ישראל.

נכתב באהבה על ידי חברי המערכת:

דודי אהרונ, סמיון וינוקור, נוגה זמיר, אסף אוהיון, יוסי דבש, יואב ברנשטיין, אור ברנשטיין, שלי פרץ, סיגל רץ, איילה משה, טניה בר, עמית שלו
הפקת דפוס: אורי שבתאי, רמי יניב
הגהה: רחלי לבנת
תמונות: אהובה ברנר, יונתן גירץ
עיצוב גרפי: סטודיו PERRY-CREATIVE

קבלה לעם
חיים עם משמעות

1-700-509-209 kab.co.il

בדרך לעצמאות אמיתית

אומה אחת

בתחילת שנות הארבעים של המאה הקודמת עמד באחת מכיכרות העיר ירושלים איש מבוגר בשנות השישים לחייו וחילק עיתון מצהיב בשם "האומה". האותיות הקטנות בשורות הצפופות בישור לעם ישראל, שזה עתה עלה ארצה, על גורלו. המסרים קראו להתחבר מעל המפלגות ולהתלכד ללב משותף.

האיש שעמל על כתיבת העיתון, על הדפסתו ועל חלוקתו הידנית היה "בעל הסולם" - הרב יהודה אשלג; גדול המקובלים של המאה העשרים, שכל רצונו היה לגלות את מהותה האמיתית של נשמת היהדות - חכמת הקבלה.

אולם איש לא הבין את דבריו. איש לא נענה לקריאתו ואף להיפך. בעל הסולם זכה לקיתונות של בוז מחוגים קיצוניים בחברה הישראלית דאז. הוא הואשם בבגידה במולדת, בחתירה נגד המנדט הבריטי ששלט באותם הימים ולבסוף עיתונו הוחרם.

שמונים שנה אחרי התמודדו לבחירות לכנסת ה-21 מעל ארבעים מפלגות, שיא כל הזמנים. בקצב הנוכחי עוד תהפוך כל עיר למפלגה, כל משפחה לתנועה, עד שכל אדם יבקש למשול בשכנו. זו אומנם התפתחות בריאה של חברה השופעת דעות שונות ומשתנות, אבל העיסוק בתקופה הנוכחית, בחברה השסועה מתמיד, מוכרח להיות במאחד ולא במפלג.

האומה הישראלית שלנו מגוונת להפליא, כמו משפחה ברוכת ילדים. אל לנו לטשטש או למחוק את ההבדלים בינינו. כל אדם ייחודי בפני עצמו, רשאי ואף צריך להחזיק בעמדתו. עלינו רק לגשר מעל הפערים, כמו שכתוב: "על כל פשעים, תכסה אהבה". זה המסר הפשוט והחם שביקש להעביר "בעל הסולם" בעיתונו "האומה", ושם, בין השיטין, הגיש לנו את הפתרון.

קראו קטעים נבחרים מעיתון "האומה" <<

כגוף אחד מתוך עיתון "האומה" (1940)

"בעל הסולם", הרב יהודה אשלג

מתוך השתקפות החיים אנו רואים, שהתהליך של אומה דומה לגמרי לתהליך של אדם יחיד, ותפקיד כל יחיד באומה שווה לתפקידם של האיברים בגוף היחיד. וכמו שגוף כל אדם יחיד, מחויב שיימצא בתוכו הרמוניה מלאה בין איבריו: העיניים רואות, והמוח נעזר על ידיהן לחשוב ולייעץ, אשר אז הידיים עובדות או לוחמות, והרגלים הולכות, וכדומה, שכל אחד על משמרתו עומד ומחכה לתפקידו - כן האיברים המהווים את גוף האומה: היועצים, המעבידים, העובדים, המובילים וכדומה, צריכים לפעול ביניהם מתוך הרמוניה מלאה. וזה הכרחי לחיים הנורמליים של האומה ולקיום בטוח.

וכמו שהמיתה הטבעית של היחיד היא תוצאה של חסרון הרמוניה מבין איבריו, כן האומה, השקיעה הטבעית שלה היא תוצאה מאיזו הפרעה שנתהווה בין האיברים שלה, כמו שהעידו קדמונינו, "לא חרבה ירושלים, אלא מפני שנאת חינם, שהייתה באותה הדור", כי אז נגועה האומה ומתה, ואיבריה נתפזרו לכל רוח.

לכן, תנאי מחויב לכל אומה, שתהיה מלוכדת יפה מפנימיותה, שכל היחידים שבה יהיו מהודקים זה בזה מתוך אהבה אינסטינקטיבית. ולא לבד, שכל יחיד ירגיש את אושרו באושר האומה והתנוונותו בהתנוונות האומה, אלא שיהיה גם מוכן למסור כל ישותו לטובת האומה בעת הצורך. ולולא כן, הזכות קיום שלהם, בתור אומה בעולם, אבודה היא למפרע.

בושה להודות, שאחת הסגולות היקרות שאבדנו במשך גלותנו, והחשובה מכול - היא אבדת הכרת הלאומיות. היינו הרגש הטבעי ההוא, המקשר ומקיים כל אומה ואומה. כי חוטי אהבה, המקשרים את האומה, שהם כל כך טבעי ופרימיטיבי בכל האומות, יתנווננו וניתקו מליבותינו, חלפו עברו ואינם.

והגרוע מכול, כי גם המעט שנשאר בנו מאהבה הלאומית, אינה טבועה בנו מבחינה חיובית, כרגיל בכל האומות, אלא שנתקיים בתוכנו מבחינה שלילית: הוא הסבל המשותף, שכל אחד ממנו סובל בתור בן האומה, שזה הטביע בנו הכרה וקרבה לאומית מבחינת קרבת - אחים לצרה.

ואנו דומים בזה לגל של אגוזים, המאוחדים לגוף אחד מבחוץ, על ידי שק העוטף ומאגד אותם. שמידת האיחוד ההוא אינה עושה אותם לגוף מלוכד. וכל תנועה קלה הנעשה על השק, מוליד בהם התרוצצות ופירודים זה מזה. ובאים על ידה בכל פעם לאיחודים ולצירופים חלקיים מחדש. וכל החיסרון הוא, מה שחסר להם הליכוד הטבעי מבפנים. וכל כוח איגוד הוא מתוך מקרה חיצוני. בעניינינו אנו - דבר זה מכאיב מאוד את הלב.

ובאמת גחלת הלאומיות עוד שמורה בנו בכל שיעורה, אלא שנתעממה ואינה פעילה בתוכנו. גם ניזוקה במידה מרובה מתוך התערובת שקיבלה מהחוץ, כאמור. אולם זה עוד אין מעשיר אותנו כלל. והמציאות מרה מאוד.

"התקווה היחידה היא - לסדר לעצמנו חינוך לאומי
באופן יסודי מחדש, לגלות ולהלהיב שוב את אהבה הלאומית
הטבעית העמומה בנו, לחזור ולהחיות אותם השרירים הלאומיים,
שאינם פעילים בנו זה אלפיים שנה".

מבצע לחג!

לרכישת הספר סרקו את הקוד

בשביל

הסיפורים האלה נכתבו מתוך הקרביים והלב הפועם של עם ישראל – החיילים שלנו. סיפורים על רגעי פחד וסכנה, על רגעי רעות ושמחה, על אחוות לוחמים ואהבת המולדת. עשרה סיפורים אישיים שנשזרים יחד לסיפור המשותף שלנו, מדינת ישראל, ונותנים תקווה שאם נלמד להתאחד בינינו, לסיפור שלנו יהיה סוף שמח

לא בודדים אלון רוזנפלד

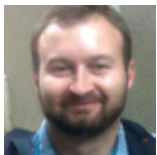

כשהגעתי ללשכת הגיוס אמרתי להם: "או שאני צנחן או כלום". במחלקה של שלושים איש, אני ועוד חבר היינו שני חיילים בודדים רוסים. היה נוהל שבכל חופשה יוצאים רק עשרה חיילים. כל החבר'ה פה אחד החליטו, ששנינו יוצאים לכל החופשות. הם הכינו רשימה ושיבצו אותנו להתארח אצל משפחות החיילים, וממש רבו ביניהם מי יארח אותנו. היינו עבורים משהו מיוחד. האירוח במשפחות החיילים היה פשוט מדהים, התייחסו אלינו כאילו היינו כאחד הבנים שלהם, יחס יפה וחם. בשבילי זה היה הלב מוחלט.

בקפיצה הראשונה מהמטוס רעדתי. אתה עומד כשדלתות צידי המטוס פתוחות לרווחה, והמחשבה היחידה שיש לך בראש, "רק שיקרה משהו שלא אצטרך לקפוץ". אבל בו בזמן אתה גם מבין שמאחוריך מחכים לך עוד שבעה חברים, וכולם מחזיקים זה בזה, צמודים כל כך, עד שאתה מרגיש איך האחרון שעומד רועד שם מפחד. ואיזו שמחה כשכולם נוחתים על הקרקע, מתחבקים, מתנשקים.

תוך מספר חודשים גם השיח בינינו השתנה, במקום להגיד "אני", התחלנו להגיד "אנחנו". בשונה ממקום הולדתי, מורגש כי ביסוד עם ישראל קיים הקשר הזה, שאתה מתחשב באחר. זה פשוט בא והולך, ושוב חוזר ונעלם. איך לעשות כך, שזה יישאר בינינו לתמיד?

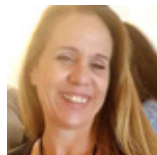
אחי הדרוזי ויטלי פריבן

במג"ב היה איתנו בחור דרוזי. בהתחלה הייתה לי דחייה ממנו, ככה בלי שום סיבה. פעם נסענו יחד, הדלתות פתוחות כרגיל, ופתאום עלינו על משהו והוא נפל. תפסתי אותו ברגע האחרון והחזרתי אותו למושב. בשבילי זה היה כלום, טבעי כזה, אבל מאז אותו מקרה ראיתי בעיניים שלו הודיה, אהבה כזאת, ופתאום גם היחס שלי כלפיו השתנה. נהייתי רגיש אליו, קשוב.

חיותי את זה גם הפוך. זאת תחושה מיוחדת כשמישהו עוזר לך, מגלה נכונות להציל אותך בגופו. הוא נהיה אח שלך. ואני בן יחיד, אין לי אחים. החברים שלי מהצבא, הם כולם אחים שלי.

אימא של כולם רונית שי

ימי מלחמת המפרץ. הייתי אז רב-סרן בחיל המודיעין, אימא לשגיאה שהיה אז בן שש. כמעט מדי יום שוגרו טילי סקאד, ואזעקות "נחש צפע" היו דבר שבשגרה. פיקדתי אז על קבוצת חיילים ששהו בבסיס שלושה שבועות ברצף מתחילת המלחמה. באחד מרגעי ההפוגה החלטתי לצאת הביתה כדי לבשל לחיילים אוכל של בית, קצת פינוק בתוך כל הכאוס של אותם ימים רוויים במתח.

עמוסה בסירים מהבילים מיהרתי לבסיס, ופתאום בדרך עוצר אותי שוטר תנועה לבדיקה שגרתי; "רישיונות בבקשה". אני מפשפשת בתיק ומגלה ששכחתי את המסמכים. מסתכלת לעיני השוטר בתחינה, ומספרת לו מה מעשיי ולאן פניי מועדות. השוטר מסתכל בזעף על השותף שלו למשמרת, ואני כבר קולטת שזה לא יעבור בשלום. "הגברת נוהגת בלי מסמכים, עברה את המהירות המותרת ובלי אורות", הוא אומר לשותף שלו, "אבל אתה יודע מה? החלטתי לוותר לה".

אני נושמת לרווחה, המומה, מחייכת בבושה, מודה להם בשקט, ומתחילה בנסיעה לכיוון הבסיס, תוהה למה רק באווירת מלחמה אנחנו כאלה מתחשבים. ריח התבשילים מחזיר אותי לעניינים, ואני לא חושבת פעמיים. למרות שאסור לבצע פניית פרסה, אני עוברת על החוק וחוזרת אל שני השוטרים, מוזגת לכל אחד מנה.

אחים שלי אלכס מזרחי

אצלנו בשכבה כולם הלכו לקרבי. גם אני. מהר מאוד הבנתי שאין ברירה, בצבא חייבים להתחבר עם האנשים שסביבך. אתה מתעורר איתם בבוקר, ישן איתם בלילה, נמצא איתם בסיוורים, באימונים, במארכים. החברים שומרים לך על הגב כל הזמן, אחים לעת צרה.

היינו בגזרה של החרמון, הר דב. יום כיפור, אנחנו ירשנים, הכול שקט. פתאום אזעקה! בקשר צועקים: "סיוור סיוור, איפה אתם? למה אתם לא עונים?!" המ"פ יוצא מיד לכיוונם לראות מה קורה. אחרי דקות של חוסר ודאות הוא צועק בקשר: "הג'יפ עולה באש, אני לא מוצא את החיילים". הייתי בטוח שזו טעות, אבל תוך זמן קצר הבנו שהנורא מכול קרה: בני, עדי ועומר נחטפו.

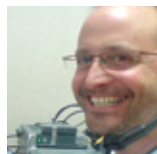
למחרת החזירו אותנו למוצב. לא הבנתי, איך יכול להיות שנחזור בלעדיהם? שלושת החברים שלי, עדי אביטן, בני אברהם ועומר סואעד, לא חזרו הביתה. זה הרס אותי.

עדי ואני החלפנו משמרות, אני הייתי אמור להיות שם במקומו. כשנפגשתי עם ההורים שלהם, לא יכולתי לספר את זה לאימא של עדי.

לפעמים אימא שלי שואלת אותי אם היה כדאי לעלות לארץ ולעבור את כל זה. קודם כל אני עונה לה שכן, כדי לשמח אותה. ואחר כך אני מבין שזה ככה באמת, יחד עם כל הכאב. הסכנות והצער המשותף הדביקו אותנו בצבא זה לזה וזהו, ככה, לכל החיים.

אבל יש לי חלום, שנלמד להרגיש כזה חיבור חזק עם כולם. בלי סכנות ואיום קיומי, אלא מטוב.

לפחד על החיילים שלך שי זמיר

בהתחלה אתה מרגיש קשור לאחרים כי אתה סובל בגללם. זה בגללך, זה בגללך, וזה גם לפעמים בגללך. אם כולם רצים ואחד נשאר אחרון אתה רץ שוב, בגללך. מתוך הסבל הזה אתה לומד שצריך לעזור אחד לשני. אתה מתאמן על להיות ביחד. זה הקטע של הצבא.

כשהייתי מפקד, הגיע אליי חניך צעיר עם המון מוטיבציה. יום אחד יצאנו לפעולה והתותח שלנו נתקע. הוא היה אמור לירות כל רגע, ואתה לא יודע אם הוא יירה או לא יירה. יש נוהל למצב כזה, אז הוא התחיל לעשות מה שצריך, ופתאום התותח ירה. החניך היה מאוד קרוב לסדן ונפגע. ראיתי אותו על הרצפה כולו מלא דם, התחלתי לצעוק בקשר לעזרה. המפקדים והחובש הגיעו והתחילו לנהל את הדברים, ואני המפקד, לא מסוגל לעשות כלום.

לא הואשמתני ברשלנות, אבל זה בסדר, עשיתי לעצמי משפט. העברתי בראש את כל מה שקרה לבדוק מה לא עשיתי נכון, איך הייתי יכול להגיב אחרת. בצבא יש לך כזאת תחושת אחריות, כזה פחד על האחרים, שאתה כמו נכנס לתפקיד של אימא שצריכה לשמור על הצאצאים שלה. בתפילה על כולם.

אחרי הכול, מה שאתה עובר בצבא זה סדרת חינוך. בבית ספר אתה שתיים-עשרה שנה לומד השכלה כללית, ובצבא אתה בשלוש שנים לומד להיות בן אדם, לומד להיות ישראלי. לומד להתחבר סביב מטרה אחת.

החיים

למצולמים אין קשר לכתבה Photo by Toa Heftiba on Unsplash

סרקו את הקוד
וצפו בסרטון מרגש

חייל, לך תקנה בעצמך

עודד פנקס

תמיד רציתי להיות לוחם. הגעתי לסיירת גבעתי. בטירונות ובאימון המתקדם היו הרבה ניווטים. אתה צועד כל הלילה עם שלושים קילו על הגב. זה אתה והחברים מסביבך. איפשרו בשותפות גורל הזאת, מתחילים להתחבר. אתה לא יכול לזוז - הוא סוחב לך את התיק. הוא נפצע - אתה סוחב לו את התיק.

לא אשכח את הפעילות ההיא בעזה. ירו עלינו אר-פי-ג'י וחטפתי קצת רסיסים ביד. פציעה קלה. כשיצאתי מבית החולים, עדיין עם האפוד, כולי בצבעי הסוואה, עם הרימונים עליי, הכול קומפלט, ראיתי ממש ביציאה גברת צעירה שבדיוק פתחה חפיסת סיגריות חדשה. שאלתי אותה: "גברת, אפשר סיגריה בבקשה?". היא הסתכלה עליי, "סיגריה? לך תקנה לעצמך סיגריות". זה ממש עשה לי חור בלב.

זה לא נעים לקבל כזה יחס, ועדיין מחויבות ומסירות לעם ולמדינה הם בשבילי מעל זה. היום אני כבר במילואים. אומנם זה לא פשוט, אני בשנות השלושים, צריך לעזוב אישה, ילדים, עבודה, לשכב על חול ולישון על חצץ כאילו שאני בן עשרים, אבל אני מרגיש שאני חייב לעשות את זה. אני רוצה לעשות את זה. ו... אם איזה חייל מבקש מכם סיגריה, בחיאת, תנו לו.

חיים יקרים

דוד ליטבינוב

את תחושת הפחד אני זוכר היטב. זה היה בסוף השירות. הייתי כבר קצין, פיקדתי על חיילים. אוגוסט '96, המצב הביטחוני היה מתוח מאוד. לעולם לא אשכח את ההיתקלות של חיילי החטיבה עם האויב, שבה פשוט ירו בנו כמו על ברווזים במטווח. על הגגות מעלינו עמדו צלפים וכיוונו לנו ישר לראש. יחד עם תחושת הפחד, יש לך תחושה שכל הארץ עומדת מאחוריך, לא משנה מה יקרה. הערך שיש לנו לחיי אדם לצד שותפות הגורל שמחברת אותנו, מעניקה ביטחון. אנחנו מוכנים לעשות כל דבר, אפילו להחליף רב"ט בשלוש מאות מחבלים. זה באמת דבר גדול, כי זה נותן הרגשה שיש לחייך ערך עליון, והם חשובים לעם שלך.

הזכות להגן

אילן גולן

רק מתוך נתינה נולדת אהבה. אחרי כל מה שאתה עובר בצבא, אתה מרגיש את הארץ יותר טוב, אתה אוהב אותה יותר. בחיל-רגלים אתה דורך על הארץ ברגליך, אוכל את החול שלה עם מנת הקרב, אתה זוחל בתוך הקוצים, ממש שוחה בחול הזה. ואז אתה מתחיל לאהוב - גם את האדמה וגם את האנשים שחיים עליה.

עד אז אני בכלל לא הרגשתי את זה. הלימודים בבית הספר לא נתנו לי את ההרגשה הזאת של אהבת המולדת. כל השיעורים בציונות או בהיסטוריה הסתכמו בסתם טקסטים שנכנסו מאוזן אחת ויצאו מהשנייה. רק כשאתה עושה משהו למען האחרים, למען מי שחי פה, מתוך ההשקעה וההקרבה, מתחילים לאהוב.

אני הייתי מפקד בגבעתי. מאד אהבתי את החיילים שלי, הרגשתי אותם כמו משפחה. כשהתחילה מתיחות בדרום והגדוד עבר לעזה, הסתכלתי על הנערים האלה, ופתאום הופיעה בי חרדה נוראית עבורם. נכנסנו לכאלה מקומות שבהם זרקו עלינו פצצות, ירו בנו בכל רגע. בחלוף השנים, ההזדמנות לדאוג ככה לאחרים, להגן העם שלי, נחרתה בי כזכות.

להתגבר על הפחד

אפרת נבון

אני ומחטים מעולם לא הסתדרנו. היה לי פחד לא מוסבר ולא הגיוני ששום טיעון ושום הסבר לא הצליחו להוציא ממני. אני רואה מחט, משמע אני בורחת. עם הפחד הזה התגייסתי. בזמן הטירונות קיבלתי רשימת תפקידים, ביניהם חובשת. החלטתי שזו ההזדמנות להוכיח לעצמי שבשביל עשייה משמעותית, אני יכולה להתגבר על הפחדים שלי, או לפחות לנסות.

קורס חובשות מעשי. מתרגלת הזרקות - בזרוע, בישבן, בירך. מתרגלת החדרת עירוי. זריקות באור היום, זריקות בחושך. נותנת לחברותיי לתרגל את הדקירות עליי. ולאט לאט מגלה הרגשת סיפוק הולכת וגדלה מההתגברות על הפחד.

התקדמתי להיות מדריכה בקורס חובשים קרביים. לימדתי לוחמים כיצד לטפל ולהגיש עזרה ראשונה מצילת חיים. העובדה שאני יכולה להעניק לאנשים שמחר יצאו לקרב, ידע וניסיון שיוכלו להשתמש בהם באמת, להציל חיים, העניקה לי משמעות מיוחדת.

בצבא למדתי שיעור חשוב מאוד לחיים. אדם יכול להתגבר על הכול ולבחור כל דרך, אפילו שנראית קשה או לא מציאותית, רק אם הוא נמצא בסביבה שדוחפת אותו לכך. נכון, בהתחלה עשיתי מה שהיה צריך פשוט מהפחד לקבל "שבת", אבל אחר כך כבר הייתה לי אחריות כלפי החניכים שלי. הייתה לי תמיכה מחבריי לצוות. והכי חשוב, הייתה לנו מטרה משותפת להגיע להיות הכי טובים ומקצועיים כי בכל רגע אנחנו יכולים למצוא את עצמנו עם חיים של אנשים אחרים בידים.

דווקא הרגשת התלות הזו והקשר המיוחד בינינו הם שנתנו לי את הכוח להתגבר, את הכוח לדרוש מעצמי עוד ועוד, ואת הכוח לממש את הפוטנציאל שכל השנים האלו היה קבור תחת הרים של פחד.

לעמוד מול המוות

עמית פלצ'נסקי

התגייסתי לפלוגת החבלה וההנדסה של הנח"ל בתקופה סוערת בלבנון. תוך שלוש שנים הייתי בשלושים וחמש הלוחות. חברים שיום אחד הם איתך, ויום אחד אתה בהלוויה שלהם.

אני זוכר ששאלתי בגיל צעיר מאוד בשביל מה לחיות. אבל בצבא, שיום אחד אתה פה ומחר אולי לא, בעמידה הזאת פנים לפנים מול המוות, השאלה הזאת צועקת לך באוזניים.

את היום ההוא לא אשכח: היינו בדרום, סיימנו ניווטים בזוגות, כמעט יומיים בלי אוכל. עלינו לאוטובוס חזרה לבסיס בבית-לילה. התעוררתי באוטובוס ריק ואני לא מבין איפה כולם. אני יורד ורואה חבר טוב שלי ניגש אליי עם דמעות בעיניים. הבנתי שקרה משהו נורא.

שבעים ושלושה חיילים נהרגו באסון המסוקים. עשרים מהם מהפלוגה שלי. אני זוכר שהלכתי לפני המפקדה ובדיוק התנגן השיר של אריק איינשטיין "אני הולך לבכות לך". התמוטטתי על הרצפה. פשוט נפלתי מבכי וזהו. למחרת עלינו ללבנון להחליף את החבר'ה במוצב.

כמה שנים יותר מאוחר הפנמתי שכל האימונים בצבא הם לא בשביל שתדע לירות או לפוצץ משהו, אלא בשביל להתאחד כקבוצה. שתלמד להיות שם למען החברים בלי פחד. שתהיה מוכן למסור הכול בשבילם, כי אתה יודע שהם סומכים עליך. שתרגיש שאתה מוכן למות בשבילם, ולא רק בצבא. ושערכות כזאת בין אנשים, היא סיבה טובה לחיות.

כולנו ישראלים

מה זה להיות ישראלי? זה החומוס? החוצפה? הדחף ליזום?

עשרה ישראלים, חלקם תלמידי "קבלה לעם", חלקם משוררים וחלקם מאבות הציונות - מתארים באומץ מה זה בשבילם להיות ולהרגיש ישראלים עצמאיים

דור נפלא הראי"ה קוק

"דורנו, הוא דור נפלא, דור שכולו תימהון. קשה מאוד למצוא לו דוגמה בכל דברי ימינו. הוא מורכב מהפכים שונים, חושך ואור משמשים בו בערבוביה. הוא שפל וירוד, גם רם ונישא; הוא כולו חייב, גם כולו זכאי. אנחנו חייבים לעמוד על אופיו למען נוכל לצאת לעזרתו..."

הבה נכין לו הדרך,
נראה לו את מבוא העיר,
למען יוכל למצוא את הפתח.
נודיע לו שימצא מה שהוא מבקש
דווקא בגבול ישראל..."
("עקבי הצאן")

Photo by Chanan Greenblatt on Unsplash

זיקוקי עצמאות ד"ר בנציון גירץ

ב-1970, דווקא בערב יום העצמאות, אימא שלי קיבלה צירים ונסעה לבדה לבית היולדות. אבא, שעבד אז כנהג מונית, הגיע מיד כשנודע לו עם זר פרחים וחיוך בלתי-מחיק. מאז בכל יום עצמאות היינו יוצאים לחגוג יום הולדת למדינה ולי ברחוב הראשי באשדוד. מפלסים דרכנו בין המוני אנשים דברנים חייכנים, והעיקר, הזיקוקים, כאילו כל הצבעים האלה מזנקים לשמיים במיוחד בשבילי.

השנים חלפו. סיום תיכון, צבא, חתונה, ילדים, עיר אחרת. בערבי יום עצמאות יצאנו, אשת, חמשת ילדי ואני, לחגוג את השמחה הכפולה ברחוב הראשי בפתח תקווה. התהלכנו בין המון האנשים עד שנהיה לנו קצת צפוף, והזיקוקים, לא היו במיוחד בשבילנו. הפכנו קצת ציניים, לא מתרגשים בקלות. כל אחד מאיתנו הסתגר בעולמו לאט-לאט ודי בטבעיות. עוד כמה שנים, הבנים גדלו, הפכו לחיילים וכבר לא חוגגים איתנו, יש להם נטפליקס, בילויים משלהם, יש להם חיים. ולי יש רצון שמשהו ישתנה.

השנה כשאצא לחגוג עם ההמון ועם אשתי ושלושת הקטנים, אבקש מהגדולים שיצטרפו אלינו. הייתי רוצה שנלך יחד בשאון העיר התוססת, ונרגיש בינינו קרבה חדשה. גם בינינו במשפחה, גם בינינו כאזרחים במדינה. קרבה כזאת שתוציא אותנו מהבועה הצינית, שתשרה בינינו חום ותקווה, עד שלא ארגיש הבדל אם אני חוגג את יום הולדתי או כולנו חוגגים את יום הולדתה.

Photo by Nikhita Singhal on Unsplash

חדרי הלב אלון סבז

ארבע שנים גרתי שם, בשכונת שיכון עליה בכפר סבא. יחידת מגורים בבית פרטי ישן עם חצר קטנה וגן. המשכירים, גילה ויחיאל, זוג יונים, עלו מתימן, העמידו משפחה לתפארת, ילדים, נכדים וחתול רחוב מיילל. וכך מדי בוקר, בדרכי לעבודה, היינו נפגשים על השביל, והם עם חיוך גדול על הפנים, תמיד דואגים, שואלים לשלומי ולהרגשתי.

יום אחד בשנה עמד הבית מלכת. התריסים הוגפו, הטלוויזיה פסקה מלהרעיש ואף ציפור לא צייצה. רק יחיאל הסתובב סהרורי בחצר. עיניים אדומות, ממלמל לעצמו, לא מבחין באיש; ואני עושה עיקוף, יוצא בשער האחורי. יום הזיכרון לחללי צה"ל.

היום אני בחשבון נפש. את הבן לא יכולתי להשיב להם, אבל יכולתי להיות איתם ולהקל על הכאב. לחבק אותם בשתי ידיים או לפחות בלב; לדאוג לשלומם, למלא קצת את החסר, להקשיב לסיפור על הבן, ולהגיד להם מה הם בשבילי וכמה שאני אוהב.

Photo by Jan Tinneberg on Unsplash

למען האנושות מרטין בובר

"אנו רוצים את ארץ ישראל לא 'למען היהודים'. אנו רוצים אותה למען האנושות, שכן רוצים אנו אותה למען הגשמת היהדות.

בניין האנושות החדשה, שאליו כוונתנו, לא יקום בלי כוחה המיוחד של היהדות, בלי אותו כוח מאין כמוהו, שעורר בימי קדם את האדם לחיות חיי אמת. כוח זה לא אבד ובטל מן העולם, הוא חי וקיים בתוך השחיתות ושומר על הזרע, שממנו עתידה הישועה לצמוח" ("עמים, מדינות וציון").

ארץ ישראל ע. הלל

"מתבונן באדמה החזקה הזאת מביט בהם, בהררי הסלע החמוצים, צופה בשמי איך-הנהרה ובכל הפנים והאנשים הללו, ורואה ארבעת אלפים שנים של יופי וצעקה."

להיות ישראלי

זמיר גולן

מה זה אומר להיות ישראלי?
זה עם באמת, כמו שאר העמים?
לדבר זה עם זה באותה השפה,
לנפח חזה בשירת התקווה,
לנסוע רחוק כדי למצוא קרבה,
לחכות לשקט שאף פעם לא בא?

אז מה זה בכלל להיות ישראלי?
מקום במפה או משהו ב?
לשרת בצבא, לספר בדיחה,
לעמוד בצפירה, לחפש אהבה,
לנתק בטוב, לחבק ברע,
לחכות ביחד למבול הבא?

או ללכת ישר אל, ללכת ישר אל האור
לעלות ישר אל, לעלות ישר אל האור

מה זה אומר להיות בישראל?
לעשות על האש עם הסנה הבורע?
לחכות בתור, לעמוד בפקקים,
לסדר את הכול אחרי החגים,
אולי שבת אחים על רכבת הרים
שנוסעת בחושך לימים טובים?

או ללכת ישר אל, ללכת ישר אל האור
לעלות ישר אל, לפתוח את כל הלב,
לפוצץ את חומת הברזל ולהביא לעולם אור.

פניית פרסה חדה

עדי חסיד

בערב סגרירי בברצלונה, במסגרת טיול עם ארבע מחברותיי, הזמנו מונית למסעדה טובה ואחריה להופעה של זמר מוכר. עלינו למונית שהמלון הזמין עבורנו, מסרנו את הכתובת לנהג, וכמו כל הישראלים, או בעצם כמנהג בנות בחבורה, התחלנו לשוחח בקול, בשמחה וכמובן בעברית.

לפתע, ממש בבת אחת, עצר הנהג את הרכב בחריקת בלמים וצעק עלינו באנגלית במבטא זה, אולי ערבי, שנשתוק, שאנחנו מפריעות לו. זה היה מבהיל למדי אבל היינו בשליטה ושתקנו. אני נלחצתי.

מאותו רגע היה זה הנהג שלא שתק. הוא דיבר בערבית עם גבר אחר שהיה על הדיבורית, ושניהם צעקו בקולי קולות. אחת החברות במונית, ערבייה ישראלית שלמדה איתנו בתיכון, הבינה כל מילה ולחשה, "המצב לא טוב, בנות, שבו בשקט". הסטתי מהנהג את העיניים כדי לא להוסיף למתיחות.

היא התמתחה, גייסה את כל כוחותיה והתחילה בשלוות נפש לדבר עם הנהג בערבית. "דוד יקר, אני ערבייה שחיה בישראל ואלו החברות היהודיות שלי. אנחנו שכנות טובות, חברות טובות". לא הבנתי מה אמרה אבל הטון השקט שלה הרגיע גם אותי. "גם ההורים שלנו חברים", המשיכה, "פעם פרצה שריפה בבית

שלנו, ובחדר הפנימי ישנו ארבעה ילדים קטנים, הכול היה מלא עשן". היא הצביעה לאחור על חברתי שישבה לצידה, ליד החלון השמאלי, "אבא שלה נכנס פעמיים לתוך הבית, סיכן את חייו והוציא כל פעם שני ילדים. אנחנו חייבים לו את החיים שלנו. חייבים. אנחנו כמו חמולה, עוזרים זה לזה, חיים יחד".

החזרתי את העיניים והסתכלתי על הפנים של הנהג במראה; הוא היה בהלם, הקשיב לכל מילה שלה. עוד קודם ניתק את השיחה. ראיתי איך בזמן שהיא מדברת השתנתה דעתו. עשה פניית פרסה וחזר למרכז העיר, למסעדה. אנחנו עוד ישבנו במתח. החברה עוד המשיכה לפטפט עימו, והוא אפילו הצביע על איזה פסל באחת הכיכרות, והסביר לה משהו.

בכניסה למסעדה המוארת, רק אחרי שהוא נעלם מהאופק ואנחנו חזרנו לנשום, היא סיפרה לנו שהוא תכנן לשדוד אותנו יחד עם איש הקשר ששוחח איתו. למזלנו, לאחר שהיא סיפרה לו את סיפור השריפה הוא התעשת. המראות בעזה שהוא צופה בהן בטלוויזיה העלו את חמתו וכעסו, והוא רצה להתנקם. אבל דרך עיני החברה שלי, שלנו, הוא ראה פנים אחרות, ישראל אחרת, של מסירות, חברות, עצמאית מדעות קדומות, ישראל של חופש ממחסום של דת, גזע ולאום, ואת זה לא פשוט לשדוד.

הרצל אמר

אופיר לוי

עוד לא סיימנו להתווכח ולקלל זה את זה בפייסבוק אחרי הבחירות המכוערות, וכבר יום העצמאות... רגע, אני רוצה להגיב למה שהכלב הזה כתב לי; לא, תירגע, עכשיו חוגגים עצמאות; תתלה דגל על הרכב, תלביש את הילדים כחול-לבן, ואם יישאר לך זמן, כנס ותגיב.

פייסבוק זו אחלה פלטפורמה לחיבור בינינו, כי הרי שם כל ישראל "חברים". אבל איכשהו, בכישרון רב, הצלחנו לקחת אותו למקומות חשוכים.

זה מזכיר לי פלטפורמה נוספת שהקמנו לפני שבעים ואחת שנה: מדינת ישראל. גם אותה לקחנו למקום בעייתי במקום שהיא תעזור לנו להיות "עם חופשי בארצנו", עשינו ממנה זירת קרב - ימנים-שמאלנים, דתיים-חילוניים, אשכנזים-מזרחים, יהודים-ערבים ועוד ברכות ואיחולים.

פעם מזמן כתבו החכמים שתהליך התפתחות האדם, או האומה, נבנה מתוך ניגודים, "יתרון האור מן החושך". אין ספק שבשבעים השנים הראשונות התקדמנו יפה עם החושך, אבל הלוואי ונרצה להתקדם ביתרון האור בשבעים השנים הבאות.

"אל תגידו יום יבוא, הביאו את היום", כתב המשורר. זה בדידנו. אם נצליח להבליט את האור על פני החושך, להעצים את המאחד בינינו מעל כל ההבדלים, נצא לעצמאות של ממש. כמו שאז אמר הרצל, כשעמד על מרפסת מלון בוטיק בבאזל, "אין זו אגדה". בואו כבר נבדוק אם הוא צדק.

חנה המדינה | צילום: ויקימדיה

מגדלור מוסרי

אחד העם

"אין ארץ ישראל באה לפתור את השאלה הקיומית או הכלכלית של היהודים; היא אינה אמורה ואף אינה יכולה להיות מקלט פיזי מפני צרות הגלות, אלא מטרתה לפתור את בעייתו הרוחנית והתרבותית של העם. לא די בכך שהמדינה היהודית תהווה בית לאומי ומקלט בעבור היהודים - עליה להיות בעלת תכנים רוחניים שיצדיקו את קיומה; להיות מדינת אור לגויים, 'מגדלור מוסרי' אוניברסלי".

בשלוש מילים

דוד בן-גוריון

"ואהבת לרעך כמוך" הוא הצו העליון של היהדות. בשלוש מילים אלה נתגבשה התורה האנושית הנצחית של היהדות, וכל ספרות המוסר שבועולם לא יכלה לומר יותר. מדינת ישראל תהיה ראויה לשמה, רק אם יהיה משטרה החברתי והמשק, המדיני והמשפטי, מיוסד על שלוש מילים נצחיות אלו ("מהפכת הרוח").

איפה ישנו עוד עם כזה?

כבוד ראש הממשלה, נטרל את ה"אנחנו והם"
וקרא לחיבור העם כדי שנרגיש אחד

זהו, פסח נגמרה. יצאנו ממצרים, וכעת אנחנו עם הפנים קדימה לעבר יום העצמאות ה-71 של מדינת ישראל, האומה האהובה.

אבל האומה יתומה. החברה נטושה. חבולה מבפנים אחרי מערכת בחירות עכורה. בימים בהם אנחנו אווזים נר זיכרון ביד אחת ומנופפים בדגל ישראל ביד השנייה זו העת לפיוס לאומי. השעה להילחם על הבית המשותף שלנו.

אתה בעצמך אמרת, "אני אהיה ראש הממשלה של כולם. אני אעבוד עבור כולם ואני אשמור על כולם. על אלה שבחרו בי ועל אלה שלא". הפוך את המילים למעשים. כי אתה לא רק מכהן כראש הממשלה, אלא גם כראש העם. אינך צריך רק להיאבק במתחרים שלך ולנהל את הפקודים שלך, אלא להאיר פנים לכולם. לחוש במקצת את הכאב של העם: האגו הטבעי שלנו גובר מיום ליום, מפלג משעה לשעה, והציבור מתפצל לאינספור זרמים, לשפע מפלגות ותנועות.

הטיפול בעם כמוהו כטיפול במשפחה. הוא אינו רק ברמה הכלכלית והביטחונית, אלא בעיקר ברמה החברתית. בחיזוק האחדות וביצירת חום, ידידות ואחוזה בין כולם. אלו היסודות שלנו כעם. לכן, זו העת להיזכר ולהזכיר איך יצאנו מבבל כקבוצה, ללמוד וללמד איך ירדנו מארץ כנען כמשפחות ושבטים, ואיך הפכנו לראשונה לעם, ללאום, דווקא כשיצאנו משעבוד מצרים.

אלפי שנים אחרי הולדתנו כעם, אחרי שנות גלות ושואה, זכינו לשוב לארצנו ולהקים בה מדינה, כולנו כאחד. גדולי ישראל, עמודי ההוראה של האומה הישראלית, שיננו באוזנינו מסר אחד. הראי"ה קוק הכריז כי "בישראל שורה סוד האחדות של העולם" ("אורות הקודש ב"), רבי נחמן מברסלב חזר ואמר כי "עיקר יסוד התיקון הוא שיהיה אחדות, אהבה ושלוש בין ישראל" ("ליקוטי הלכות") ובמדרש תנחומא כתבו החכמים כי: "אין ישראל נגאלים עד שיהיו כולם אגודה אחת".

ככל שמתעמקים יותר בכתבים העתיקים - מספר התורה, דרך הגמרא ועד ספרי החסידות והקבלה - מתבהר יותר ויותר כי מסר אחד ופשוט מקשר בין כולנו מאז ומעולם:

אהבת אחים, ערכות הדדית, כל ישראל חברים. כאשר אנחנו מתאחדים בינינו מעל לסכסוכים, לניגודים ולחילוקי הדעות, מתפשט בעולם כוח חיובי שביכולתו לחולל פלאים. בידיך, ראש הממשלה, הכוח לבנות מנגנונים ומערכות חברתיות אדירות שיהדקו את הקשרים הפנימיים בעם.

"ישראל היא מדינתו של ביבי", החמיא לך המגזין היוקרתי "טיים" כשבחר בך כמנהיג מוביל ברשימת מאה האנשים המשפיעים בעולם, "לא רק שנתניהו נבחר שלא במפתיע לכהונה חמישית, הוא יעבור גם את המנהיג המייסד של ישראל, דוד בן-גוריון, במספר השנים שיכהן כראש ממשלה".

ובן-גוריון נאם להורים ולסבים שלנו במילים פשוטות: "לא ירשנו ארץ גדולה ורחבה, לא היינו עם רב-מספר. לא ניתנה לנו עוצמה מדינית. אולם דבר אחד העניקה לנו ההיסטוריה מראשית היותנו - כוח מוסרי גדול שאולי אין כדוגמתו בתולדות עמים אחרים. 'אהבת לרעך כמוך'. בשלוש מילים אלו נתגבשה התורה האנושית הנצחית של היהדות... יחסי אדם צריכים להיות בנויים על שותפות גורל, על עזרה הדדית, על אהבת הבריות".

מי כמדינאי בכיר כמוך יודע, העוצמה החברתית-כלכלית שלנו היא המפתח לעוצמה הביטחונית והמדינית שלנו. אך קודמת להן העוצמה הפנימית שלנו. אם רק נעורר את כוח החיבור בינינו, נקרין ערכות ומשפחתיות לכל העמים, נהפנט אז את כל האנושות ברוח ישראלית חמה. לזה העולם מצפה מאיתנו בתת-הכרה.

באחדות הפנימית בינינו כעם מתגלה כוח עצום יותר שמקרב אותנו אל הכוח העליון, כוח שממזג אותנו עם הטבע כולו. בעזרתו נתחיל לשלוט על גורלנו, נתעלה מעל הטבע האנוכי שלנו ונצא לעצמאות. כי כשיש אחדות יש עצמאות; מדינית, כלכלית, פסיכולוגית.

ראש הממשלה הנכבד, תוכיח שאתה עומד בראש המדינה. תביט יום-יום בעיני האומה וקרא לה בלב פתוח להתאחד. בכך תשאיר רושם עז על ההיסטוריה של העם היהודי ושל העולם כולו.

ומעמד הביניים, יותר משיפור נוסף במצב המאיון העליון והאליטות.

איך נממן את צמצום הפערים? יש מאיפה לקחת ובשפע. הגדלת הפרוגרסיביות (ההוגנות) של משטר המס, ביטול חלקי של הטבות מס לעשירון העליון בשוק ההון והפנסיה, שינויים בחוק עידוד השקעות הון ועוד.

שנית, לאחדות השפעה כלכלית חיובית האדירה על קלקולים יקרים מאוד שהתרגלנו לחיות איתם. הפירוד, האדישות והחיים לפי הכלל "אם אין אני לי, מי לי", עולים לנו מיליארדים. מתאונות דרכים, פשיעה, אלימות, שחיתות ועד נזקים אקולוגיים, צפויים להצטמצם בהדרגה, ככל שנבנה חברה מלוכדת וסולידרית. כך נחסוך בהדרגה את העלות הישירה והעקיפה שלהם ונהנה מרווח משמעותי.

רוצים להרוויח? תשקיעו ביחסים. כשמתחברים, מרוויחים.

הכותב הוא מרצה לכלכלה ומומחה לשוק ההון והחיסכון הפנסיוני. מנכ"ל לשעבר של מנורה-מבטחים פיננסים.

האחדות משתלמת

רון אביגדור

קשה למצוא בישראל מי שמתנגד לבניית חברה מלוכדת והרמונית. אולם באותה מידה קשה לממסד הכלכלי והפוליטי להשתחרר מהתפיסה המקובלת לפיה ערכות הדדית וצמצום הפערים יעלו לנו הון שהמדינה אינה יכולה להרשות לעצמה. הקטנת הפערים והשקעה בהון החברתי לא יעלו כסף שאין ברשותנו, אלא דווקא יגדילו את העוגה הכלכלית כולה ויטיבו עם כולם, חלשים וחזקים כאחד. יישום מדיניות כזו הוא השקעה כלכלית, משתלמת במיוחד.

מדוע? ראשית, כיוון שהצריכה הפרטית, המנוע של הכלכלה המודרנית, מושתתת רובה ככולה על התנהגות מעמד הביניים, שהנטייה השולית שלו לצרוך גבוהה. ככל שההכנסה של משפחה ממוצעת בישראל תגדל, היא תגדיל בהתאם את צריכתם של מוצרים ושירותים, ובכך תתרום לצמיחה, ולהכנסות המדינה ממסים. ישראל תרוויח משיפור במצבן של השכבות החלשות

לגלות מה זו עצמאות אמיתית

מפגשי היכרות מרתקים בחכמת הקבלה

איך להוציא מהחיים את הטוב ביותר,
ולהכניס בהם עומק ומשמעות?

בואו לגלות, להרגיש, להבין
בסניפי מכללת "קבלה לעם" ברחבי הארץ.

30 בהרשמה מוקדמת | 50 בערב באירוע

1-700-509-209 kab.co.il